

Rada pre vysielanie a retransmisiu
Dobrovičova 8, P.O.Box 155,
810 00 Bratislava I

14-07-2011

Podacie číslo: 4384 Číslo spisu:
Vrátny dátum: Vybavuje: [signature]

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Zdenky Reisenauerovej v právnej veci navrhovateľa: **Slovenský rozhlas**, so sídlom Mýtna 1, Bratislava, právne zastúpeného: *Procházka & partners, spol. s r.o.*, so sídlom Búdkova 4, Bratislava, za ktorú koná JUDr. Radoslav Procházka, konateľ a advokát, proti odporkyňi: **Rada pre vysielanie a retransmisiu**, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu odporkyne č.: RP/14/2010 zo dňa 23. februára 2010, jednohlasne takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/14/2010 zo dňa 23. februára 2010 **z r u š u j e** a vec jej **v r a c i a** na ďalšie konanie.

Odporkyňa je **p o v i n n á** zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania v sume 612,05 € na účet právneho zástupcu navrhovateľa *Procházka & partners, spol. s r.o.*, so sídlom Búdkova 4, Bratislava, lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

O d ô v o d n e n i e

Opravným prostriedkom napadnutým rozhodnutím č. RP/14/2010 zo dňa 23. februára 2010 odporkyňa – Rada pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len „Rada“) v správnom konaní č. 417-PLO/O-5379/2009, ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g) zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „zákon č. 308/2000 Z.z.“ alebo „zákon o vysielaní a retransmisii“) postupujúc podľa § 71 zákona o vysielaní a retransmisii rozhodla, že navrhovateľ porušil povinnosť ustanovenú v § 31a ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. (§ 32 ods. 12 zákona č. 308/2000 Z.z. účinného do 14. decembra 2009) tým, že dňa 22.10.2009 o cca 16:00 hod. v programe *Popoludnie na Slovensku* odvysielal informácie o operačnom systéme Windows 7, ktoré naplnili definíciu skrytej mediálnej komerčnej komunikácie podľa § 31a ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. (definícia skrytej reklamy podľa § 32 ods. 12 zákona č. 308/2000 Z.z. účinného do 14. decembra 2009), za čo jej uložila

podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. d) zákona č. 308/2000 Z.z. sankciu – pokutu, určenú podľa § 67 ods. 5 písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z. vo výške 5.000 eur, slovom päťtisíc eur. Ďalej vo výroku uviedla, že podľa § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z.z. uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila, a že v zmysle § 67 ods. 16 zákona č. 308/2000 Z.z. je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet: 7000088921/8180, VS 5710, KS 6548.

V odôvodnení rozhodnutia odporkyňa uviedla, že predmetné správne konanie bolo začaté z dôvodu odvysielania informácií, ktoré mohli naplniť definíciu skrytej reklamy podľa § 32 ods. 13 zákona č. 308/2000 Z.z., čím mohlo dôjsť k porušeniu zákazu vysielat' skrytú reklamu v zmysle citovaného ustanovenia. Konštatujúc, že zákaz vysielat' skrytú reklamu, ako aj definícia skrytej reklamy boli z nového znenia zákona č. 308/2000 Z.z. vypustené, avšak novelizované znenie zákona č. 308/2000 Z.z. zaviedlo nový pojem, a to mediálna komerčná komunikácia, uviedla, odvolávajúc sa na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 238/04, že vzhľadom na absenciu prechodných ustanovení k zmenám účinným k 15. decembru 2009, postupovala v čase rozhodovania podľa účinného znenia zákona č. 308/2000 Z.z.. Uviedla, že podľa účinného znenia zákona č. 308/2000 Z.z. je zakázané vysielat' skrytú mediálnu komerčnú komunikáciu, ktorej definícia obsiahnutá v § 31a ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. je po vecnej stránke totožná s definíciou skrytej reklamy podľa § 32 ods. 12 zákona č. 308/2000 Z.z. (účinného do 14. decembra 2009) a vzhľadom na vecnú totožnosť definícií skrytej komerčnej komunikácie a skrytej reklamy, bol preto zákaz vysielat' skrytú reklamu ustanovený v § 32 ods. 12 zákona č. 308/2000 Z.z. (účinný do 14. decembra 2009) vypustený ako obsolétny, nakoľko každý komunikát, ktorý by naplnil definíciu skrytej reklamy, by naplnil tiež definíciu skrytej mediálnej komerčnej komunikácie, doplniac zároveň, že keďže špeciálne ustanovenie o skrytej reklame novelou zákona č. 308/2000 Z.z. vypadlo, je nutné posudzovať odvysielanie predmetných informácií v zmysle všeobecnej úpravy, teda v zmysle ustanovení § 31a ods. 3 a 4 zákona č. 308/2000 Z.z..

Uviedla ďalej, že v záujme ochrany práv, chránených záujmov a ochrany právnej istoty účastníka konania dospela k názoru, že je možné skonštatovať porušenie povinností navrhovateľom iba v prípade, ak informácie odvysielané v predmetnom programe naplnili definíciu skrytej reklamy v zmysle § 32 ods. 12 zákona č. 308/2000 Z.z. (znenia účinného do 14. decembra 2009) ako aj definíciu skrytej mediálnej komerčnej komunikácie v zmysle § 31a ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z.. Z definície skrytej mediálnej komerčnej komunikácie podľa § 31a ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. vyplývajú kritériá, ktoré musia byť kumulatívne naplnené na to, aby mohlo ísť o skrytú mediálnu komerčnú komunikáciu a v záujme ochrany práv, chránených záujmov a ochrany právnej istoty účastníka konania zároveň skúmala aj naplnenie kritérií definície skrytej reklamy podľa § 32 ods. 13 zákona č. 308/2000 Z.z. účinného v čase odvysielania predmetného programu. Uviedla, že predmetné informácie sa týkali tovaru operačný systém Windows 7, pričom tento tovar bol v predmetnom programe explicitne pomenovaný cit.: „...dnes sa oficiálne začal predávať nový operačný systém Windows 7, na jeho slovenskú verziu si ešte týždeň počkáme...“, čím došlo k naplneniu prvého kritéria tak skrytej reklamy, ako aj skrytej mediálnej komerčnej komunikácie, ktorým je **zvuková, obrazová alebo zvukovo-obrazová informácia**, ktorá priamo alebo nepriamo propaguje tovar, služby, ochrannú známku, obchodné meno alebo aktivity fyzickej osoby alebo právnickej osoby vykonávajúcej hospodársku činnosť. V poradí ďalšie kritérium (**vysielateľ alebo poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie túto informáciu v rámci programu zámerne využíva**) bolo naplnené rovnako v zmysle skrytej reklamy, ako aj v zmysle skrytej mediálnej komerčnej komunikácie tým, že tieto informácie boli odvysielané v rámci programu *Popoludnie na Slovensku* dňa 22. októbra 2009 o cca 16:00 hod.. **Propagačný účel**, patriaci do kategórie neurčitých pojmov, ktorých výklad

spadá do výlučnej kompetencie správneho orgánu, predstavujúci ďalšie kritérium, bol podľa nej naplnený najmä tým, že vyjadrenia odvysielané v inkriminovanom programe jednoznačne pozitívne (*napr. čo sa týka štýlu ovládania, rýchlosti práce, užívateľskej, intuitívnej, tak na tom je Windows 7 oveľa lepšie*) hodnotili predmetný tovar, poukázali na časový okamih kedy sa začne tento predávať na území Slovenskej republiky, rovnako uviedli aj jeho orientačnú cenu, pričom mala za to, že tieto informácie plnili reklamný účel. Na podporu svojho tvrdenia poukázala aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vydanom v konaní 4 SŽ/101/01, v ktorom sa uvádza, že „... Keď spracovanie programu a v ňom použité výrazové prostriedky smerujú k propagácii, nemožno hovoriť, že ide o náhodné mimovoľné účinky, o ktorých vysielateľ zodpovedajúci za obsah nevedel alebo nemohol vedieť...“ a preto skonštatovala, že ak bol program redakčne zostavovaný dopredu, kritérium zámernosti bolo v danom prípade naplnené. K naplneniu posledného kritéria, ktorým bola **možnosť uvedenia verejnosti do omylu o podstate informácie** argumentovala tým, že predmetný program je programom publicistickým, v rámci ktorého môže recipient dôvodne očakávať rôzne druhy informácií, avšak je zrejmé, že propagačné informácie recipient očakáva v reklame alebo v iných zložkách programovej služby plniacich reklamný účel, ako napr. dlhšie reklamné oznámenie v zmysle § 35 ods. 8 zákona č. 308/2000 Z.z. a nie v programe publicistickom.

Preto vzhľadom na všetky uvedené dôvody skonštatovala, že informácie o operačnom systéme Windows 7 odvysielané v programe *Popoludnie na Slovensku, dňa 22. októbra 2009 o cca 16:00 hod.* naplnili všetky kritériá definície skrytej reklamy v zmysle § 32 ods. 13 zákona č. 308/2000 Z.z. (účinného do 14. decembra 2009) ako aj kritériá skrytej mediálnej komerčnej komunikácie v zmysle § 31a ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. a účastník konania teda porušil povinnosť ustanovenú v § 31a ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. (§ 32 ods. 12 zákona č. 308/2000 Z.z. účinného do 14. decembra 2009).

Pokiaľ ide o výšku pokuty, poukázala na to, že navrhovateľ bol od účinnosti zákona č. 308/2000 Z.z. sankcionovaný za porušenie ustanovenia § 32 ods. 12 zákona č. 308/2000 Z.z. právoplatným rozhodnutím č. RP/4/2009 a bola mu uložená pokuta vo výške 1.700 €.

Pri určovaní pokuty za porušenie povinnosti ustanovenej v § 31a ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. vzala do úvahy najmä závažnosť správneho deliktu, mieru zavinenia a rozsah a dosah vysielania.

Proti tomuto rozhodnutiu podal navrhovateľ na súde v zákonnej lehote opravný prostriedok (§ 250l a nasl. OSP) domnievajúc sa, že týmto rozhodnutím bol ukrátený na svojich právach, a to tým, že Rada voči nemu v rozpore s § 64 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. a § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „správny poriadok“) uplatnila sankčnú zodpovednosť bez toho, aby pre jej uplatnenie boli splnené relevantné zákonné podmienky a z dôvodu jeho presvedčenia o nezákonnosti napadnutého rozhodnutia, navrhol odvolaciemu súdu, aby v zmysle § 250l a nasl. OSP napadnuté rozhodnutie preskúmal a po jeho preskúmaní ho zrušil z dôvodov nižšie opísaných.

Predovšetkým namietal, že odporkyňa vo výroku svojho rozhodnutia vyslovila, že porušil povinnosť podľa § 31a ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z., pričom do zátvorky za túto časť výroku vložila odkaz na ustanovenie „§ 32 ods. 12 zákona č. 308/2000 Z. z. účinného do 14.12.2009.“ Mal za to, že takýto výrok je nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť a zmätočnosť v zmysle ustanovenia § 250j ods. 2 písm. d) OSP a je postihnutý rozporom so zákonom ustanovenými náležitosťami správneho rozhodnutia, pretože predpokladá čosi, čo je objektívne nemožné, a to porušenie dvoch hmotnoprávnych ustanovení, platných a účinných v rôznom čase, jedným skutkom, tým istým konaním. Namietal ďalej, že výrok rozhodnutia neobsahuje jednoznačné určenie skutku, ktorý má byť porušením jeho zákonnej povinnosti, keďže odporkyňa vo výroku rozhodla, že porušil svoju zákonnú povinnosť podľa

§ 31a ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. (povinnosť, ktorá v čase vysielania nebola povinnosťou *de lege lata*) tým, že „...dňa 22.10.2009 o cca 16:00 v programe *Popoludnie na Slovensku* odvysielal informácie o operačnom systéme Windows 7, ktoré naplnili definíciu *skrytej mediálnej komerčnej komunikácie...*“, avšak z prepisu jeho vysielania vyplýva, že o cca 16:00 hod. odvysielal krátke správy trvajúce až do 16:05 hod. a že teda v čase, ktorý odporkyňa vymedzila vo výroku rozhodnutia, žiadne reklamné informácie neodvysielal, a preto, pokiaľ mala odporkyňa na mysli nejakú konkrétnu časť programu, absencia vymedzenia takejto časti, bez nezameniteľnej špecifikácie skutku vo výroku, činí rozhodnutie vágnym a zmätočným.

Ďalej protestoval, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov v časti, v ktorej je odôvodnený druh uloženej sankcie (pokuta) a jej výška. Odvolávajúc sa na ustanovenie § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. poukazoval na skutočnosť, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia Rada nikde neuvádza, či niekedy v minulosti (a ak áno, tak kedy) bol za **porušenie predmetnej povinnosti sankcionovaný písomným upozornením Rady**, a z uvedeného dôvodu mal za to, že nebola splnená zákonná podmienka pre uloženie pokuty podľa § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z., pričom sa Rada s absenciou tejto podmienky vo svojom rozhodnutí nijako nevysporiadala. Argumentoval ďalej tým, že podľa § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. má Rada určiť pokutu *podľa závažnosti veci, spôsobu, trvania a následkov porušenia povinnosti, miery zavinenia a s prihliadnutím na rozsah a dosah vysielania, poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie retransmisie, získané bezdôvodné obohatenie a sankciu, ktorú už prípadne uložil samoregulačný orgán pre oblasť upravenú týmto zákonom v rámci vlastného samoregulačného systému*, pričom z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva (str. 8), že Rada pri určovaní výšky sankcie zohľadnila závažnosť správneho deliktu, mieru zavinenia a rozsah a dosah vysielania a teda nijako nezohľadnila spôsob spáchania správneho deliktu, či trvanie a následky porušenia tejto povinnosti, čo sú premenné, ktoré Rada povinne zohľadniť musí. Dôvodil, že podľa ustálenej praxe, rozhodnutie o uložení pokuty, ktorej **„výška pokuty bola stanovená v rozsahu, ktorý zákon pripúšťa, bez zaoberania sa všetkými hľadiskami, ktoré zákon ako predpoklad takej úvahy o uložení pokuty stanovuje, je v tejto časti nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov“** (R 24/1997, rozsudok Najvyššieho súdu SR, z 30. mája 1996, sp. zn. 4 SŽ 24/96), a preto sa domnieva, že rozhodnutie je v časti, týkajúcej sa uloženej sankcie, nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, pretože v ňom niet jedinej zmienky o niektorých povinných predpokladoch úvahy, vedúcej k uloženiu predmetnej pokuty.

Namietajúc ďalej nesprávne právne posúdenie veci uviedol, že z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že napriek jeho upozorneniu odporkyňa nerozhodla podľa hmotnoprávnej úpravy, platnej a účinnej v čase údajného spáchania deliktu, ale podľa hmotnoprávnej úpravy, ktorá v čase údajného spáchania deliktu nebola platnou a účinnou. Uviedol, že táto skutočnosť je zrejmá najmä z toho, že vo výroku rozhodnutia konštatuje porušenie povinnosti, ktorá bola zakotvená až s účinnosťou takmer dva mesiace po údajnom spáchaní správneho deliktu, ďalej že v odôvodnení svojho rozhodnutia odporkyňa výslovne odkazuje na hmotnoprávnu úpravu, platnú a účinnú až v čase po údajnom spáchaní deliktu, a že jeho argumentáciu poukazujúcu na to, že nie je oprávnená aplikovať na skorší delikt neskoršiu hmotnoprávnu úpravu, výslovne označila za bezpredmetnú, odkazujúc pritom na absenciu prechodných ustanovení v zákone č. 308/2000 Z.z., ktorá podľa jeho názoru nemá absolútne žiadny dopad na jednu zo základných zásad deliktuálnej zodpovednosti, konkrétne na zásadu, že porušenie povinnosti sa posudzuje podľa hmotnoprávných predpisov, platných a účinných v čase jej porušenia. Odvolávajúc sa na ustanovenie čl. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), **„trestnosť činu sa posudzuje a trest a ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Neskorší zákon sa použije, ak je to pre páchatela priaznivejšie“** uviedol, že podľa právnej doktríny sa v kontexte ustanovenia

čl. 1 ods. 1 ústavy táto zásada určená Ústavou Slovenskej republiky vzťahuje na všetky delikty v oblasti verejného práva zdôrazniac záverom, že skutočnosť, že konanie o správnych deliktoch sa na takéto účely považuje za analogické trestnému konaniu, je pritom notoriou, ktorú ustálene judikuje tak Ústavný súd SR, ako aj Európsky súd pre ľudské práva. Doplniac, že uvedené závery navyše vyplývajú aj zo zásady č. 2 Odporúčania Výboru Rady ministrov č. R/91/1 o administratívnom trestaní zo dňa 13. februára 1991, ktoré vo svojej rozhodovacej činnosti zohľadňuje aj Najvyšší súd Slovenskej republiky (napr. rozsudok zo dňa 24. apríla 2008, sp. zn. 3SŽ/15/2008) uviedol, že je v danej veci nepochybné, že skutok, pre ktorý bolo Radou začaté správne konanie, musela táto posudzovať podľa zákona platného a účinného v čase, keď sa tento skutok stal, resp. podľa neskoršej právnej úpravy ho mohla posudzovať len vtedy, ak by prípadná sankcia, ktorá by mohla hroziť, bola miernejšia.

Z vyššie uvedených dôvodov zastával názor, že napadnuté rozhodnutie odporkyne je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a zmätočnosť a súčasne aj pre nedostatok dôvodov a preto je daný dôvod pre zrušenie tohto rozhodnutia podľa ustanovenia § 250j ods. 2 písm. d) OSP. Súčasne mal za to, že z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci je daný dôvod pre zrušenie napadnutého rozhodnutia v zmysle § 250j ods. 2 písm. a) OSP.

Preto navrhol odvolaciemu súdu, aby rozhodnutie Rady pre vysielanie a retransmisiiu zo dňa 23. februára 2010, č. RP/14/2010 zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Zároveň si voči odporkyne uplatnil náhradu trov odvolacieho konania, vrátane DPH, na účet jeho právneho zástupcu, a to do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku odvolacieho súdu.

Odporkyňa vo svojom obsiahlom písomnom vyjadrení k podanému opravnému prostriedku navrhovateľa, k jeho jednotlivým odvolacím dôvodom, uviedla, že počas prebiehajúceho správneho konania došlo k zmene zákona č. 308/2000 Z.z., čo sa v predmetnom prípade prejavilo spôsobom, že inštitút skrytej reklamy bol nahradený inštitútom skrytej mediálnej komerčnej komunikácie a taktiež sa zmenilo označenie jednotlivých paragrafov, pričom v zmysle § 3 ods. 2 správneho poriadku o tejto skutočnosti písomne navrhovateľa informovala v oznámení o začatí správneho konania a zároveň ho vyzvala, aby sa k tejto skutočnosti vyjadril, a preto mala za to, že navrhovateľ si musel byť vedomý skutočnosťou vyplývajúcou zo zmeny zákona, avšak sa k nim nevyjadril, hoci bol na to vyzvaný. Uviedla, že napadnutý výrok rozhodnutia, v ktorom je špecifikované, že porušená bola povinnosť do 14. decembra 2009 ustanovená v § 32 ods. 12 zákona č. 308/2000 Z.z. nemôže pôsobiť „nezrozumiteľne a zmätočne“, ale práve naopak, ozrejmuje, prečo vo výroku rozhodnutia konštatovala porušenie § 31 ods. 4 (správne malo byť uvedené § 31a ods. 4) zákona č. 308/2000 Z.z., hoci predmetné správne konanie bolo začaté z dôvodu možného porušenia § 32 ods. 12 zákona č. 308/2000 Z.z. (účinného do 14. decembra 2009). V tejto súvislosti považovala za potrebné spomenúť, že si počas celého správneho konania uvedomovala zásadu zákazu negatívnej retroaktivity, a preto, ak malo byť uvedené konanie navrhovateľa „trestné“ aj po nadobudnutí účinnosti predmetnej novely zákona č. 498/2009 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, musel byť takýto čin správnym deliktom jednak podľa znenia zákona účinného v čase spáchania skutku (§ 32 ods. 12 zákona č. 308/2000 Z.z. účinného do 14. decembra 2009) a súčasne aj podľa znenia zákona účinného v čase uloženia sankcie (§ 31a ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z.), nakoľko v opačnom prípade by musela aplikovaním zásady pozitívnej (teda prípustnej) retroaktivity správne konanie zastaviť. Nesúhlasiac s tvrdením navrhovateľa, že „výrok rozhodnutia je postihnutý rozporom so zákonom ustanovenými náležitosťami správneho rozhodnutia, pretože predpokladá čosi, čo je objektívne nemožné a to porušenie dvoch hmotnoprávných ustanovení, platných a účinných v rôznom čase, jedným skutkom“ dôvodila, že z výroku vyplýva len to, že konanie, za ktoré

bol navrhovateľ sankcionovaný, je správnym deliktom tak podľa znenia zákona č. 308/2000 Z.z. účinného do 14. decembra 2009, ako aj jeho novelizovaného znenia účinného po tomto dátume, pričom z výroku jednoznačne vyplýva, že rozhodla podľa § 31 ods. 4 (správne malo byť uvedené § 31a ods. 4) zákona č. 308/2000 Z.z. účinného v čase vydania rozhodnutia a uvedením § 31 ods. 12 (správne malo byť uvedené § 32 ods. 12) zákona č. 308/2000 Z.z. len poukázala na skutočnosť, aké označenie malo predmetné ustanovenie v čase spáchania deliktu.

K výhrade navrhovateľa, ktorou poukazoval na absenciu identifikácie skutku v skutkovej vete rozhodnutia zdôraznila, že v danej veci neposudzovala izolovane jednotlivé časti príspevku, ale príspevok ako celok, keďže iba príspevok ako celok svojím spracovaním a obsahom môže porušiť záujem chránený zákonom č. 308/2000 Z.z.. Argumentovala, že vo výroku napadnutého rozhodnutia uviedla, že navrhovateľovi bola uložená sankcia za to, že „...dňa 22.10.2009 o cca 16:00 hod v programe Popoludnie na Slovensku odvysielal informácie o operačnom systéme Windows 7, ktoré naplnili definíciu skrytej mediálnej komerčnej komunikácie podľa § 31a ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z.“ a mala za to, že výroková časť rozhodnutia je z tohto hľadiska presná (precízna), nakoľko je v nej uvedený, resp. vymedzený čas spáchania správneho deliktu (22.10.2009 o cca 16:00 hod), spôsob spáchania správneho deliktu (odvysielanie informácií o operačnom systéme Windows 7 v programe Popoludnie na Slovensku) a správny delikt (naplnenie definície skrytej mediálnej komerčnej komunikácie podľa § 31a ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., t.j. porušenie § 31a ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z.). Vo vzťahu k námietke týkajúcej sa presnosti času vysielania programu uviedla, že čas uvedený vo výroku rozhodnutia je „cca 16:00 hod.“, čo znamená, že je len približný s tým, že je podstatné, že vo výroku uvedenými údajmi (čas, dátum, názov programu) je presne a jednoznačne identifikovaný program, v rámci ktorého bol odvysielaný predmetný príspevok, ktorého odvysielaním ako celku došlo k porušeniu zákonnej povinnosti navrhovateľa.

K námietke navrhovateľa, ktorou poukazoval na nedostatok dôvodov rozhodnutia, keď mal za to, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov v časti, v ktorej je odôvodnený druh uloženej sankcie (pokuta) a jej výška, zastávajúc názor, že môže uložiť pokutu ako sankciu práve a len v prípade, ak už bol v minulosti za porušenie rovnakej povinnosti sankcionovaný písomným upozornením (§ 64 ods. 2 zákona č. 608/2000 Z.z.), uviedla, že túto konštrukciu považuje za príliš formalistickú, účelovú a nesledujúcu zmysel tohto ustanovenia, z ktorého podľa jej názoru vyplýva, že vysielateľ je pri prvom porušení predmetného ustanovenia sankcionovaný iba písomným upozornením na porušenie zákona, pokračujúc v tom zmysle, že právoplatné rozhodnutie o uložení takejto sankcie je zákonným predpokladom, po naplnení ktorého je odporca povinný uložiť za opakované porušenie povinnosti sankciu – pokutu; to teda znamená, že keď navrhovateľ uvedenú povinnosť porušil prvýkrát, uložila mu sankciu – upozornenie na porušenie, pričom za všetky ďalšie porušenia tejto povinnosti musí obligatórne navrhovateľa sankcionovať pokutou, a preto, ak v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedla, že navrhovateľ bol za porušenie predmetného deliktu už právoplatne sankcionovaný rozhodnutím RP/4/2009, ktorým mu bola uložená sankcia – pokuta vo výške 1.700 €, tak z toho jasne vyplýva, že navrhovateľ už v minulosti bol právoplatne sankcionovaný aj rozhodnutím, ktorým mu bola uložená sankcia – upozornenie na porušenie zákona, a preto sú **splnené zákonné podmienky pre uloženie ďalšej pokuty**. Konštatovala, že skutočnosť, že v rozhodnutí výslovne neuviedla číslo a dátum rozhodnutia, ktorým bola navrhovateľovi uložená sankcia – upozornenie na porušenie zákona nie je vadou rozhodnutia, ktorá by mala za následok jeho nezákonnosť či nepreskúmateľnosť, a preto mala za to, že zákonná podmienka na uloženie pokuty jednoznačne splnená bola.

Uviedla ďalej, že pri určovaní výšky sankcie sa riadila všetkými relevantnými kritériami, ktoré v rozhodnutí aj konkretizovala s tým, že s viacerými kritériami, ktoré uviedla na záver odôvodnenia napadnutého rozhodnutia sa obsirnejšie vysporiadala aj v iných častiach odôvodnenia, doplniac, že záverečné uvedenie daných kritérií je zhrnutie tých kritérií, ktoré považovala za **najdôležitejšie**, čo však neznamená, že by výšku pokuty určila len na základe týchto explicitne spomenutých kritérií, pričom skutočnosť, že prihliadla aj na ostatné kritériá, ktorých nezohľadnenie navrhovateľ namieta (t.j. spôsob spáchania správneho deliktu, trvanie a následky porušenia tejto povinnosti) vyplýva z iných častí rozhodnutia.

K námietke, ktorou jej navrhovateľ vytykal nesprávne právne posúdenie veci, na úvod uviedla, že tvrdenie navrhovateľa o tom, že ju upozornil, že nie je oprávnená aplikovať na skorší delikt neskoršiu hmotnoprávnu úpravu s tým, že túto námietku údajne označila za bezpredmetnú, odkazujúc pritom na absenciu prechodných ustanovení v zákone č. 308/2000 Z.z., sa nezakladá na pravde, nakoľko navrhovateľ jej nedoručil počas správneho konania žiadne písomné stanovisko k predmetu konania, ani nepožiadala o nariadenie ústneho pojednávania, hoci bol o týchto svojich procesných právach v oznámení riadne poučený. Zdôraznila, že si bola počas celého správneho konania vedomá zásady zákazu retroaktívneho pôsobenia právnej normy v neprospech „*páchatela*“, ktorá sa nepochybne vzťahuje aj na oblasť správneho trestania, a preto v záujme ochrany práv, chránených záujmov a ochrany právnej istoty účastníka konania – navrhovateľa sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vysporiadala s jednotlivými kritériami tak **definície mediálnej komerčnej komunikácie ako aj definície skrytej reklamy**. Uviedla, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia jednoznačne vyplýva, že definícia skrytej mediálnej komerčnej komunikácie a definícia skrytej reklamy je po vecnej stránke totožná a je zrejmé, že pojem mediálna komerčná komunikácia je širší pojem ako reklama. Uvedúc, že kritériá pre posudzovanie skrytej reklamy sú zhodné s kritériami pre posudzovanie skrytej mediálnej komerčnej komunikácie mala za to, že v predmetnom správnom konaní nedošlo k zmene právnej úpravy, ktorá upravuje vzťahy vzniknuté za účinnosti starej právnej normy s tým, že zmeny, ktoré nastali, sú výlučne formálneho charakteru a nemajú vplyv na skutočnosť, či daný komunikát naplnil kritériá skrytej reklamy, resp. kritériá mediálnej komerčnej komunikácie. Nesúhlasiac s tvrdením navrhovateľa o retroaktívnom použití právnej normy poukázala na fakt, že zákonná definícia konania navrhovateľa v danom správnom konaní existovala tak za účinnosti starej právnej normy – skrytá reklama a toto konanie je podľa účinnej právnej úpravy súčasťou širšieho inštitútu skrytej mediálnej komerčnej komunikácie, pričom však po vecnej stránke je definícia tohto konania stále rovnaká zdôrazniac, že sa s absenciou intertemporálnej normy k zmenám účinným k 15. decembru 2009 vysporiadala zákonným spôsobom. Uviedla tiež, že napadnutým rozhodnutím nebola navrhovateľovi uložená sankcia za „*novú skutkovú podstatu*“, ale za skutok, ktorý bol správnym deliktom tak v čase jeho spáchania, ako aj v čase vydania rozhodnutia, len s tým rozdielom, že sa zmenilo jeho označenie, avšak vecná stránka jeho skutkovej podstaty ostala rovnaká. Mala za to, že účelom ustanovenia článku 50 ods. 6 ústavy je zabezpečenie právnej istoty subjektu, aby vedel, či je jeho konanie sankcionovateľné v čase jeho realizácie. V tejto súvislosti dala do pozornosti nález Ústavného súdu SR PL. ÚS 36/95, v ktorom sa okrem iného konštatuje, že: „...*Ústavný súd pri posudzovaní a hodnotení spätnej pôsobnosti právnych predpisov (ich ustanovení) jednoznačne vychádzal zo zásady, že ten, kto konal, resp. postupoval na základe dôvery v platný a účinný právny predpis, nemôže byť vo svojej dôvere k nemu sklamaný.*“ dodajúc, že v zmysle uvedeného nálezu nemôže navrhovateľ namietať porušenie zásady právnej istoty, nakoľko jeho konanie bolo v čase uskutočnenia správnym deliktom podľa § 32 ods. 12 zákona č. 308/2000 Z.z. účinného do 14. decembra 2009 a pre úplnosť zdôraznila, že predmetnou novelou sa nezmenila ani výška sankcie za predmetný správny delikt. Svoj názor

podporila aj citáciou právnej teórie. Preto odvolávajúc sa na vyššie uvedené skutočnosti mala za to, že aplikovaním ustanovenia § 31 ods. 4 (správne mala uviesť § 31a ods. 4) zákona č. 308/2000 Z.z. neporušila ústavný princíp zákazu retroaktivity právnej normy ustanovený v článku 50 ods. 6 ústavy.

Na základe vyššie uvedeného bola odporkyňa presvedčená, že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistila skutkový stav veci, na ktorý správne aplikovala relevantné ustanovenia zákona. Ďalej mala za to, že jej rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené v § 47 správneho poriadku, toto nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne odôvodnené, vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovení správneho poriadku, a že navrhovateľ nebol na svojich právach ukrátený rozhodnutím ani postupom správneho orgánu, nakoľko toto rozhodnutie, ako aj postup je v súlade so zákonom, a preto navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade s § 250q ods. 2 OSP napadnuté rozhodnutie č. RP/14/2010 zo dňa 23. februára 2010 potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na konanie vo veci (§ 246 ods. 2 písm. a/ OSP a § 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z.z.) v rozsahu opravného prostriedku prejednal napadnuté rozhodnutie odporkyne na ústnom pojednávaní (§ 250q ods. 1 OSP) dňa 22. júna 2011, oboznámil sa s ústnymi vyjadreniami zástupcov účastníkov konania, ako aj s obsahom administratívneho spisu č. 417-PLO/O-5379/2009 a dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa je **dôvodný**.

V správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 OSP).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti OSP (§ 250l ods. 1 OSP).

Podľa § 250l ods. 2 OSP pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Podľa § 250i ods. 2 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Citované ustanovenie § 250i ods. 2 OSP je faktickou transpozíciou požiadavky tzv. „plnej jurisdikcie“ ako atribútu práva na spravodlivý proces. Súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo tu zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd teda celkom samostatne a nezávisle hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení urobených správnym orgánom a ak pritom zistí skutkové či (procesné) právne deficity, môže reagovať jednak tým, že uloží správnomu orgánu ich odstránenie, nahradenie alebo doplnenie, alebo tak urobí sám.

Porovnaním opravného prostriedku a obsahu administratívneho spisu Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) zistil, že skutkový stav – odvysielanie

príspevku obsahujúceho informácie o operačnom systéme Windows 7 odvysielaný dňa 22.10.2009 o cca 16:00 hod. v programe *Popoludnie na Slovensku* nie je medzi účastníkmi sporný.

Úlohou najvyššieho súdu preto v zmysle námietok navrhovateľa bolo posúdiť, či navrhovateľ odvysielaním tohto programu porušil zákonné ustanovenia špecifikované odporkyňou v rozhodnutí a či sankcia ňou uložená, bola uložená v súlade so zákonom.

Zákon o vysielaní a retransmisii v znení účinnom ku dňu 14. decembra 2009 obsahuje nasledovnú právnu úpravu:

Podľa § 32 ods. 12 zákona o vysielaní a retransmisii (účinného do 14.12.2009) vysielanie skrytej reklamy a skrytého telenákupu sa zakazuje.

Podľa § 32 ods. 13 zákona o vysielaní a retransmisii (účinného do 14.12.2009) skrytá reklama a skrytý telenákup na účely tohto zákona je slovná alebo obrazová informácia o tovare, službe, obchodnom mene, ochrannej známke, prípadne o činnostiach výrobcu tovarov alebo poskytovateľa služieb v programe, ak vysielateľ túto informáciu v rámci programu zámerne využíva na reklamné účely, čím môže uviesť verejnosť do omylu o podstate tejto informácie. Táto informácia sa považuje za zámernú najmä vtedy, ak sa uskutočňuje za odplatu alebo za inú protihodnotu.

Zákon o vysielaní a retransmisii v znení účinnom ku dňu 15. decembra 2009 obsahuje nasledovnú právnu úpravu:

Podľa § 31a ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii mediálna komerčná komunikácia je na účely tohto zákona zvuková, obrazová alebo zvukovo-obrazová informácia, ktorá priamo alebo nepriamo propaguje tovar, služby alebo dobrú povesť fyzickej osoby alebo právnickej osoby vykonávajúcej hospodársku činnosť a

- je poskytovaná ako súčasť programu alebo program sprevádza za odplatu alebo za podobnú protihodnotu alebo na účely vlastnej propagácie alebo
- je programovou službou určenou výhradne na reklamu a telenákup alebo programovou službou určenou výhradne na vlastnú propagáciu.

Podľa § 31a ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii mediálna komerčná komunikácia zahŕňa najmä reklamu, telenákup, sponzorovanie, umiestňovanie produktov, programovú službu určenú výhradne na reklamu a telenákup, programovú službu určenú výhradne na vlastnú propagáciu a dlhšie reklamné oznámenie podľa § 35 ods. 8.

Podľa § 31a ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii skrytá mediálna komerčná komunikácia je zvuková, obrazová alebo zvukovo-obrazová informácia, ktorá priamo alebo nepriamo propaguje tovar, služby, ochrannú známku, obchodné meno alebo aktivity fyzickej osoby alebo právnickej osoby vykonávajúcej hospodársku činnosť, ak vysielateľ alebo poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie túto informáciu v rámci programu zámerne využíva na propagačné účely a mohla by vzhľadom na svoju povahu uviesť verejnosť do omylu o podstate tejto informácie. Táto informácia sa považuje za zámernú najmä vtedy, ak sa uskutočňuje za odplatu alebo za inú protihodnotu.

Podľa § 31a ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii skrytá mediálna komerčná komunikácia je zakázaná.

Ako vyplýva z vyššie uvedeného, v prejednávanom prípade je spornou otázkou, podľa akého právneho predpisu mala odporkyňa rozhodnúť, teda či bolo potrebné aplikovať zákon č. 308/2000 Z.z. účinný do 14. decembra 2009 (zákon účinný v čase porušenia zákonnej povinnosti) alebo zákon č. 308/2000 Z.z. účinný od 15. decembra 2009 (zákon účinný v čase rozhodovania o porušení zákonnej povinnosti). Zákonom č. 498/2009 Z.z. bol s účinnosťou od 15. decembra 2009 zmenený a doplnený zákon č. 308/2000 Z.z., pričom prechodné ustanovenia upravili len niektoré špecifické právne inštitúty, ale neriešili aplikáciu zákona č. 308/2000 Z.z. ako celku.

Aj keď táto generálna úprava spôsobu aplikácie zákona č. 308/2000 Z.z. účinného od 15. decembra 2009 v jeho prechodných ustanoveniach chýba, pravidlá postupu v takomto prípade sú jednoznačne dané v právnej teórii, a tiež sú vymedzené aj platnými ústavnými princípmi.

Podľa článku 152 ods. 4 Ústavy SR výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Podľa článku 2 ods. 2 Ústavy SR štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Súd je v konaní podľa článku 46 ods. 2 Ústavy SR pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy zodpovedný za to, že preskúma zákonnosť uloženej sankcie na základe princíпов materiálneho právneho štátu.

Podľa článku 50 ods. 6 Ústavy SR trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Neskorší zákon sa použije, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie.

Na rozdiel od retroaktivity súvisiacej s trestným konaním, ktorú Ústava Slovenskej republiky výslovne upravuje článkom 50 ods. 6, ochrana pred retroaktivitou právnych účinkov v ostatných veciach podľa právneho názoru ústavného súdu je implikovaná v princípe právneho štátu stanoveného článkom 1 ods. 1 Ústavy SR.

Ústava ustanovuje v čl. 1 ods. 1 právny základ pre uplatňovanie verejnej moci v Slovenskej republike, ako aj právny základ v spojení s čl. 1 ods. 1 pre správanie všetkých osôb. Podľa prvej vety tejto ústavnej normy: „**Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.**“ Každé z použitých slov má za cieľ vyjadriť istú kvalitu s konkrétnym obsahom.

Absolútnym základom interpretácie a aplikácie čl. 1 ods. 1 je **presadenie koncepcie materiálneho, nie formálneho právneho štátu**. Ústavný súd SR požiadavku materiálneho právneho štátu osobitne akceptoval v právnom názore, podľa ktorého: „V právnom štáte, v ktorom sú ako neoddeliteľné súčasti okrem iných stelesnené také princípy, ako sú právna istota a spravodlivosť (princípy materiálneho právneho štátu), čo možno spoľahlivo vyvodíť z čl. 1 ods. 1 ústavy, sa osobitný dôraz kladie na ochranu tých práv, ktoré sú predmetom jej úpravy. Povinnosťou všetkých štátnych orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť ich uplatnenia tými subjektmi, ktorým boli priznané.“ (pozri k tomu napr. I. ÚS 17/1999).

K imanentným znakom právneho štátu neodmysliteľne patrí aj požiadavka, **princíp právnej istoty** a ochrany dôvery občanov v právny poriadok, súčasťou čoho je i zákaz spätného (**retroaktívneho**) pôsobenia právnych predpisov. V podmienkach demokratického štátu, kde vládnu zákony a nie subjektívne predstavy ľudí a z požiadavky právnej istoty jednoznačne vyplýva záver, že právny predpis, resp. jeho ustanovenia **pôsobia iba do budúcnosti a nie do minulosti**. V prípade ich spätného pôsobenia by sa vážne narušila požiadavka na ich bezrozpornosť, ďalej na všeobecnú prístupnosť (poznateľnosť), čím by nevyhnutne dochádzalo k situácii, že ten, kto postupuje podľa práva, by nemal žiadnu možnosť zoznámiť sa s obsahom budúcej právnej normy, ktorá by napríklad jeho konanie podľa platného práva v minulosti vyhlásila za protiprávne, resp. za právne neúčinné. To by teda znamenalo, že jednotlivé subjekty práva by nemali istotu, či ich konanie podľa platného a účinného práva v dobe, kedy došlo k nemu, nebude neskoršie (po prijatí nového právneho predpisu) ex tunc posudzované ako protiprávne alebo právne neúčinné, s vylúčením ochrany nimi riadne nadobudnutých práv v minulosti (v súlade s platnou a účinnou právnou úpravou).

V danom prípade bola navrhovateľovi uložená sankcia formou peňažnej pokuty a z uvedeného dôvodu sa jedná o **formu správneho trestania riadiaceho sa zásadami platnými v trestnom práve**. Preto bolo v prejednávanom prípade nevyhnuté uplatniť zásadu ustanovenú v čl. 50 ods. 6 ústavy, podľa ktorého sa trestnosť činu posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Neskorší zákon sa použije, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie.

Poukazujúc na uvedené, prihliadnuc aj na čl. 6 a 7 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení Protokolu č. 11, vyplýva, že odporkyňa mala o uložení sankcie rozhodnúť podľa zákona platného a účinného v čase porušenia zákonnej povinnosti navrhovateľom, teda podľa zákona č. 308/2000 Z.z. účinného do 14. decembra 2009. Neskorší zákon mohla použiť, len ak by to bolo pre navrhovateľ'a priaznivejšie. Takýto dôvod aplikovania neskoršej právnej normy však z napadnutého rozhodnutia nevyplýva.

Podľa § 250q ods. 2 OSP o opravnom prostriedku rozhodne súd rozsudkom, ktorým preskúmané rozhodnutie buď potvrdí, alebo ho zruší a vráti na ďalšie konanie. Ustanovenie § 250j ods. 5 platí obdobne.

Podľa § 250j ods. 3 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP súd zruší napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a podľa okolností aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a vráti vec žalovanému správne orgánu na ďalšie konanie, ak bolo rozhodnutie vydané na základe neúčinného právneho predpisu, ak rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov alebo rozhodnutie je nepreskúmateľné pre neúplnosť spisov správneho orgánu alebo z dôvodu, že spisy neboli predložené. Súd zruší rozhodnutie správneho orgánu a konanie zastaví, ak rozhodnutie vydal orgán, ktorý na to nebol podľa zákona oprávnený. Rozsahom a dôvodmi žaloby v týchto prípadoch nie je súd viazaný.

Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia odporkyne dospel najvyšší súd k záveru, že rozhodnutie č. RP/14/2010 zo dňa 23. februára 2010 bolo vydané na základe neúčinného právneho predpisu, nakoľko vo výroku rozhodnutia odporkyňa uviedla, že navrhovateľovi ukladá sankciu za porušenie povinnosti ustanovenej v § 31a ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z., pričom toto ustanovenie bolo účinné až od 15. decembra 2009, a teda nebolo účinné v čase porušenia povinnosti.

Posudzujúc ďalej dôvodnosť námietky navrhovateľa, ktorou prezentoval **vadnosť výroku napadnutého rozhodnutia** z dôvodu, že tento neobsahuje presný, jednoznačný, pravdivý a nezameniteľný popis skutku musí odvolací súd konštatovať, že výroková časť napadnutého rozhodnutia je formulovaná presne, úplne a dostatočne určito a to spôsobom, ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku s iným.

Podľa § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. sa na konanie o sankciách vrátane ukladania pokút vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (správny poriadok).

Náležitosti výroku rozhodnutia sú uvedené v § 47 ods. 2 správneho poriadku, podľa ktorého výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia než ustanovuje osobitný zákon.

I keď citované ustanovenie explicitne neustanovuje, že by výrok rozhodnutia musel obsahovať vecné, časové a miestne určenia konania, z ktorého správny delikt vyplýva, je nespochybniteľné, že iba výroková časť správneho rozhodnutia je schopná mať dopad na práva a povinnosti účastníkov konania a iba ona môže nadobudnúť právnu moc. Bezchybne formulovaný výrok je preto nezastupiteľnou časťou rozhodnutia; len z výroku je možné zistiť, či a aká povinnosť bola uložená, iba porovnaním výroku je možné usúdiť existenciu prekážky veci rozhodnutej, vylúčenie prekážky litispendencie, dvojakého postihu pre totožný skutok, je dôležitý pre určenie rozsahu dokazovania, ako aj na zabezpečenie riadneho práva na obhajobu, len výrok rozhodnutia, a nie jeho odôvodnenie, môže byť vynútiteľný správnu exekúciou a pod.. Z uvedených dôvodov je vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte, ktoré spočíva v špecifikácii správneho deliktu takým spôsobom, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s konaním iným.

V preskúmvanej veci výroková časť opravným prostriedkom napadnutého rozhodnutia zhora uvedené kritériá spĺňa. Je nesporné, že vo výrokovej časti je uvedený resp. vymedzený **čas spáchania správneho deliktu** – 22.9.2009 o cca 16:00 hod., **spôsob spáchania správneho deliktu** – odvysielanie informácie o operačnom systéme Windows 7 v programe *Popoludnie na Slovensku* a je **konkrétne uvedený i správny delikt** – naplnenie definície skrytej mediálnej komerčnej komunikácie podľa § 31a ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. (definícia skrytej reklamy podľa § 32 ods. 12 zákona č. 308/2000 Z.z. účinného do 14.12.2009). Výroková časť rozhodnutia tak i podľa názoru najvyššieho súdu exaktne popisuje konanie, ktorého sa navrhovateľ dopustil a v dôsledku ktorého došlo k spáchaniu konkrétneho správneho deliktu, za ktorý mu bola uložená sankcia. Preto námietku navrhovateľa v tomto smere, treba považovať za bezpredmetnú.

Podľa § 64 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii (účinného do 14.12.2009) sankciu podľa odseku 1 písm. d) Rada uloží, ak vysielateľ, prevádzkovateľ retransmisie alebo právnická osoba alebo fyzická osoba podľa § 2 ods. 2 a 4 aj napriek písomnému upozorneniu Rady opakovane porušia povinnosť, na ktorej porušenie boli upozornení. Rada uloží pokutu bez predchádzajúceho upozornenia, ak sa porušila povinnosť uložená v § 19. Rada môže uložiť pokutu aj bez predchádzajúceho upozornenia, ak sa porušila povinnosť uložená v § 16 písm. c), h) a i), § 20 ods. 1 a 3, § 30, ako aj keď sa vysielala bez oprávnenia [§ 2 ods. 1 písm. b)] alebo ak sa prevádzkuje retransmisia bez oprávnenia [§ 2 ods. 1 písm. c)]. **Pokutu Rada určí podľa závažnosti veci, spôsobu, trvania a následkov porušenia povinnosti,**

miery zavinenia a s prihliadnutím na rozsah a dosah vysielania a retransmisie a získané bezdôvodné obohatenie.

Skúmajúc ďalej opodstatnenie námietky navrhovateľa ohľadne nepreskúmateľnosti rozhodnutia odporkyne v časti **týkajúcej sa uloženej pokuty vo vzťahu k jej odôvodneniu**, najvyšší súd, odvolávajúc sa na ustanovenie § 64 ods. 2 vety tretej zákona č. 308/2000 Z.z. (účinného do 14. decembra 2009) skonštatoval jej relevanciu argumentujúc tým, že odporkyňa náležite neodôvodnila výšku pokuty z hľadiska **všetkých zákonných kritérií**, konkrétne z hľadiska spôsobu, trvania a následkov porušenia povinnosti a získaného bezdôvodného obohatenia.

Na strane druhej, posúdiac námietku, ktorou navrhovateľ poukazoval na absenciu zákonnej podmienky pre uloženie pokuty podľa § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z., keďže v odôvodnení napadnutého rozhodnutia **chýba zmienka o existencii písomného upozornenia na porušenie rovnakej povinnosti**, odvolací súd jej relevanciu nevzhladol, dôvodiac tým, že navrhovateľ bol už v minulosti za porušenie rovnakej povinnosti sankcionovaný minimálne v odôvodnení rozhodnutia spomínaným rozhodnutím Rady č. RP/4/2009, ktorú skutočnosť je potrebné vyhodnotiť za splnenie zákonného predpokladu na uloženie sankcie, keďže už samotná existencia právoplatného rozhodnutia o uložení pokuty zákonito zakladá existenciu predchádzajúceho písomného upozornenia na porušenie povinnosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, odvolávajúc sa na vyššie uvedené skutočnosti, napadnuté rozhodnutie odporkyne podľa § 250q ods. 2 OSP a § 250j ods. 3 v spojení s § 250l ods. 2 OSP zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní bude hlavnou úlohou odporkyne na zistený skutkový stav aplikovať zákon o vysielaní a retransmisii v znení účinnom v čase, kedy sa posudzovaný skutok stal, t.j. ku dňu 22. októbra 2009 a taktiež podrobne zdôvodniť svoje rozhodnutie, vrátane odôvodnenia výšky sankcie. Najvyšší súd taktiež dáva do pozornosti ustanovenie § 250r OSP, podľa ktorého, ak súd zruší rozhodnutie správneho orgánu, je správny orgán pri novom prejednaní viazaný právnym názorom súdu.

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa ustanovenia § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP tak, že úspešnému navrhovateľovi priznal právo na ich náhradu v sume 612,05 €, ktorá suma pozostáva z náhrady za 3 úkony právnej služby vykonané v roku 2010 (prevzatie a príprava zastúpenia alebo obhajoby vrátane prvej porady s klientom dňa 1. apríla 2010, podanie opravného prostriedku dňa 6. apríla 2010, vyjadrenie k vyjadreniu odporkyne dňa 5. augusta 2010), a to v sume 120,23 € za jeden úkon právnej služby (§ 11 ods. 4 v spojení s § 1 ods. 3 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov) a režijného paušálu vo výške 7,21 za každý úkon právnej služby a za 1 úkon právnej služby vykonaný v roku 2011 (účasť na pojednávaní dňa 22. júna 2011), a to v sume 123,50 € + režijný paušál v sume 7,41 €. Nakoľko je právny zástupca navrhovateľa platiteľom dane z pridanej hodnoty, zvyšujú sa priznané trovy právneho zastúpenia o daň z pridanej hodnoty (§ 18 ods. 3 citovanej vyhlášky), ktorá predstavuje v roku 2010 sumu 72,64 € (19 % zo sumy 382,32 €) a v roku 2011 sumu 26,18 € (20 % zo sumy

130,91 €).

Poučenie: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 22. júna 2011

JUDr. Jaroslava Fúrová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeš

